

tað, hesar maskinur høvdu einki hús. Tað vil siga, at maðurin sat í maskinuni uttan hita ella á nakran hátt í skýli, í øllum veðri.

Bulldozarin omanav

Einaferð á vetri 1966 vóru teir soleiðis farnir eftir Funnings og Gjáarvegnum, at rudda kava frammanfyri einum bussi og tveimum bilum. Men til alla ólukku fór bulldozarin útav við Eiðisskarð. — Eingin møguleiki var fyri at fáa maskinuna upp aftur, og tí var boð sent eftir aðrari maskinu, sum skuldi koma yvirum við Sandsferjuni, ið tá sigldi. Illveður gjørdist tó, so ferjan kom ikki yvirum. Tá var einki annað at gera enn at fara til gongu til Funnings, ringja til Gjáar og biða ein bil koma so langt sum gjørligt, so fólk í bussinum og bilinum kundi sleppa heim.

Í bussinum var ein eldri maður, sum júst var komin av Landssjúkrahásum. Hann var ógvuliga ússaligur.

Bilurin úr Gjógv kom fram, og vit noyddust at bera sjúka mannin, — eg haldi umleið 1 km.

— Jú, tað gekst okkum væl í hond, og alt fólk íð slapp heim til húsa. Aftaná noyddust vit til gongu til Eiðis, so tann arbeiðsdagurin var eisini langur, eini 14 tímar.

Vit tosa um umstøðurnar nú og tá, um amboðini at rudda kava við, nú menn sita turrstøddir og hava hita í maskinunum og telefon.

Tað kann sýnast heilt burturvið, at hugsa um i dag, at menn hava sitið í maskinum, uttan hús og

hita, í øllum veðri og uttan samband við umheimin.

— Eg veit ikki, sigur Knút Vesturdal. Tá tú ikki veit um annað — so heldur tú, at tað bara eigur at vera soleiðis.

Serliga ringt var tað fyri eyguni, tí tú skuldi vera varin, at ikki maskinan fór útav. Hetta arbeiðið er sum heild, ógvuliga møðsamt fyri eyguni, men tá vit sótu í opnum maskinum var tað serliga torført.

Nær fer at regna?

Vit koma aftur til nútíðina, tá stóðleiðarin hjá Landsverkfrøðingsstovninum kallar yvir telefon. Klokkan er ellivu, og hann skal hava boð um koyrilikindini.

Vit hoyra samrøðurnar millum ymsu plássini í Føroyum og ein teirra er helst troystur av kavarruddingini, tí hann spyr stóðleiðarin, hvar regnið blívur av, sum hesin lovaði í gjár?

Á Eiðisskarði har vit eru stódd er blikalogn og sólin sær. Alt kring okkum er fónhvitur kavi, — bert bilsporið ber boð um, at menniskjuni hava verið her.

Vit eru hálva leið niðan á Slætтарatind og samstundis 400 metrar yvir sjóvarmálan, og tað er samstundis tann vegurin, sum liggur hægst í Føroyum.

— Tað er so mangan, at teir spyrja okkum, hvat vit gera, tá vit arbeiða her. Vit siga, rudda kava, men tað er torført at skilja, tá tað regnar við brúnna við Streymin. Munurin á hitastigum er tvey stig, og tí kann tað verða nógur kavi á Eiðisskarði, tó at

Í bulldozarnum høvdu teir onga telefon, hita ella verju móti kava, regni og vindi. Í dag hava teir beinleiðis samband við Landsverkstovnin og bil av besta slag. Enn er fartelesonin tó ikki komin til Eiðis

tað regnar á Eiði.

Aðra vandaferð sigur Knút Vesturdal frá, tá vit koma til Kobbin, omanfyri Funning.

Tað var í 1982, at eftirlitsmaðurin fór at kanna koyrilikningini eftir Funnings og Gjáarvegnum.

Nógur vindur og regn var, og tá teir komu til omankoyringina á Funningsvegnum við Kobbin, feyk bilurin omanav og bólaði 150 metrar.

Tveir mans vóru í bilinum og Knút varð tveittur út tá bilurin tók fyrstu ferð umleið 50 metrar. Hann fekk bilin á beinini, og varð ógvuliga illa løstaður. Hann var tá sjúkur í hálvt ár.

Ferðin gongur víðari til Gjógv, og Knút Vesturdal

biður meg leggja til merkis, hvussu stilt tað er, tá vit koma úr bilinum. Her hoyrist eingin maskin ella billarmur, bert okkurt fólk spakar í smølu gøtunum millum húsin.

Vit fara inn í handilin hjá Sofus Debes, sum er yvir 100 ára gamal. Umframt elligamla umhvøvið so leggur ein til merkis petrolumsroykin, sum eyðkennur hetta staðið, og minnst samstundis aftur á farnar tíðir, tá oljufyring, flisæløgð baðirúm, sethúsbygging í vavi triggjar til fyra ferðir størri enn lonirnar her. — Jú, tað er rættuliga sum at koma aftur í tíðina, og tú kennur friðarlaga umhvøvið sum nakað, ið hoyrir

Henda myndin er tikin í 1967, fyrsta árið maskinurnar høvdu fingið hús. Vinstrumeðni sæst: Knút Vesturdal, Hans Egil Joensen og Poul Jóhannes Jacobsen, sum tá vóru í arbeiði

gloymdum aldarmóti til.

Góða útgerð

Tá kemur ein starvsfelagi hjá Knút Vesturdal, sum er eftirlitsmaður í Eysturoynni. Tað er Jón Poulsen á Skipanesi, og teir tosa um stöðuna sunnanfyri og norðanfyri Eysturoyar-tunnilin.

Hóast øll amboð, beinleiðis samband til Havnar, so hevur Knút Vesturdal enn ikki fingið farteleson. Hetta hevur Jón Poulsen, og er hann væl nøgður við hana.

Trupulleikin hjá mær er, at eg oftani eri burtur heimanífrá í hálvt og heilt samdøgur, uttan tó at kunna geva boð frá mær. Hetta kann verða torført um næturnar, tá eingin er á stöðini í Havn.

I mun til fyrr í tíðini, so eru vit kortini nógur tryggari, tí bilar og maskinur eru so nógv betri útgjörd enn áður, sigur Knút Vesturdal at enda.

Budingsuppu

Siðan gongur leiðin aftur tann vegin, sum vit eru komin. Á vegnum til Eiðis er kavaplógvin nú komin, og mennirnir tosa um møguleikan at fáa ruddað kavan, so hann ikki gerst ov fastur, tí tá er ringt at koma aftur um aftur.

Uttanfyri eini sethús við Ljósáir, stendur ein smádrongur um fimm ára gamal og veipar.

Hann spyr um koyriloyvi heimaftur. Hevur verið og vitja ommu og abba og fingið døgurða har.

Í sama andadrátti sigur hann, at tey finga budingsuppu omaná. Tað dæmdi honum væl.

Vit fara inn á Shell-stöðina við brúnna, at fáa ein kaffimunn og prát um tað, sum er farið fram á ferðini.

Myndin er tikin á Funningsvegnum, har William McKay, roynir at fáa kavan burtur-beindan